

GÉ BOSSCHEE

DE LAATSTE KONING

*Spannende roman
over de toekomst
van de monarchie*

Gé Bosschee

DE LAATSTE KONING

Alle personages, gebeurtenissen en gesprekken in deze roman zijn verzonnen en dus geheel fictief. Daar waar volgens de lezersprake is van gelijkenis met bestaande personages of instellingen berust dit op toeval.

Uneasy lies the head that wears a crown

WILLIAM SHAKESPEARE,
King Henry IV, part II, 1597

BELANGRIJKSTE ROMANPERSONAGES

Armgard, koningin
Bernard-Filip, kroonprins
Alicia, echtgenote van de kroonprins

Herman van den Brink, minister-president (CDU)
Walter Hofman, vicepremier (AP)
Ankie ter Veld, minister van Binnenlandse Zaken (AP)
Jaap Elzinga, minister van Onderwijs (AP)
Karel Tromp, minister van Veiligheid en Justitie (CDU)

Neeltje Boomsma, voorzitter van de Tweede Kamer
Marja Willems, fractievoorzitter van de Arbeiderspartij (AP)
Joop Wauters, fractievoorzitter van de Socialistische
Groepering (SG)
Duco Kalff, fractievoorzitter van Democratisch Appèl '70
(DA70)
Rutger Steins, fractievoorzitter van de Liberaal Democratische
Volkspartij (LDV)
Rifka Feenstra, fractievoorzitter van Allen Voor Nederland
(AVN)
Boris Prinsen, fractievoorzitter van de Vrijheidspartij (VP)
Froukje van Dalsum, fractievoorzitter van de Groenen
Laurens in 't Groen, fractievoorzitter van de Christen
Democratische Unie (CDU)

Jacob Boonstra, vicevoorzitter van de Raad van State
Frank Lodeizen, politiek assistent van de premier
Pieter Katz, burgemeester van Amsterdam
Staflav Scheltema, uitgever en lid Republikeinse Vereniging

PROLOOG

HET WAS BENAUWD IN DE SOCIËTEIT VAN DE REPUBLIKEINSE Vereniging, zoals het oude gebouw liefkozend werd genoemd, al had het niet meer de grandeur van vroeger. De houten vloeren kraakten en af en toe leken de verwarmingsbuizen los te komen van de muren. Het doel van de vereniging, om de meest ingrijpende staats hervormingen door te voeren, leek in tegenstrijd met deze vergane glorie. Maar niemand had de behoefte om van vergaderlocatie te veranderen.

De sfeer was goed. De leden zaten onder het genot van een drankje wat bij te praten en de voorzitter maakte nog geen aanstalten om de vergadering officieel te openen.

Staflav Scheltema stond op en liep naar de hoek van de kamer. De Amsterdamse uitgever bukte zich naar een dikke ak-tetas en haalde er een aantal bundels papier uit. Triomfantelijk liep hij ermee naar de tafel en liet ze erop neerploffen. Plotse-ling was iedereen bij de les. Ze keken verbaasd van de stapels papier naar Scheltema en weer terug.

‘Mag ik u presenteren, de ongeautoriseerde biografie van Bernard-Filip, Prins der Nederlanden.’ Hij spreidde zijn beide handen uit naar de pakken papier. ‘Ga vooral jullie gang. Ik heb er voor jullie allemaal een meegenomen. Een laatste check voordat het boek in productie gaat, zullen we maar zeggen.’

Verschillende handen grepen naar de stapels.

Kalthof, hoogleraar constitutioneel staatsrecht en sinds jaar en dag lid van de vereniging, bladerde rustig door het manuscript. Hij was een van de weinigen die van de inhoud op de hoogte waren. Sterker nog, hij had er zelf aan meegewerkt. Voor de meeste aanwezigen was het een verrassing. Scheltema had het project zo lang mogelijk geheimgehouden. Maar nu mocht de wereld zijn levenswerk aanschouwen. Nou ja, niet helemaal zijn levenswerk, maar wel voor een groot deel.

Staflav Scheltema genoot van alle aandacht. 'Zo verkoop je nou een boek, heren. Kop dicht houden en iedereen laten wachten. Af en toe een klein tipje van de sluier oplichten en dan weer afwachten. Dat heet marketing geloof ik.' Hij nam een slok van zijn wijn, leunde achterover in zijn stoel en vouwde zijn armen over elkaar.

Eddy Marcus, de schrijver in het gezelschap, keek hem vol bewondering aan. Dat was een mooi optreden, iets wat normaal gesproken alleen aan hem was voorbehouden. Maar Scheltema's ego was misschien nog wel groter dan dat van hemzelf, terwijl die veredelde drukker nog nooit een woord op papier had gezet. Hoe dan ook, hij moest toegeven, Scheltema was een meester in het bespelen van de meute.

Terwijl iedereen nog verwoed door het manuscript zat te bladeren, sloop Scheltema opnieuw naar zijn aktetas. Even later smeed hij een setje afbeeldingen op tafel. 'En dit zijn de omslagen. Zeg maar wat je ervan vindt. Toepasselijk of niet?'

Oh, wat genoot hij hier van. Dit was beter dan seks. Op het omslag stond een man in gala-uniform afgebeeld, het hoofd gebogen, met op de achtergrond het paleis. De gevel was omgeven door een oranje waas, alsof er in het gebouw een brand woedde.

Marcus reageerde als eerste. 'Prettig commercieel, Staf. Wel een beetje goedkoop, vind je niet?' Hij keek met een minderwaardige blik vanonder zijn brillenglazen naar de afbeelding.

Scheltema veerde op uit zijn stoel en priemde zijn wijsvinger in de lucht. 'Fout Eddy, helemaal fout! Dat is nu juist de

kracht ervan. Als je het omslag te plechtig maakt, wordt het alleen maar gekocht door het intellectuele deel van de natie. Dit boek moet een bestseller worden, een megaseller voor het ganse volk! Zodat elke burger kan deelnemen aan het publieke debat.'

Het was bedoeld als sneer naar het soort van troonredetaal, waar Armgard patent op had.

'Het wordt tijd dat het gepeupel ook eens wat leuks aan dat koningshuis van ons overhoudt, heren.'

VOORZICHTIG OPENDE HIJ DE DEUR NAAR DE WERKKAMER VAN zijn moeder. Het was het laatste waar hij behoefte aan had. Pep-talk.

Hij slikte. 'Hallo mamma.'

Ze keek hem even zwijgend aan, toen verscheen er een geforceerde glimlach op haar gezicht. 'Filip, kom, ga zitten.'

Ze wees op een van de stoelen tegenover haar bureau.

Met tegenzin stapte hij naar binnen. Moest dat nu, voor het bureau, op een lagere stoel dan de hare?

'Thee?'

Hij knikte.

'Het moment komt dichterbij, jongen. We moeten de knoop nu echt definitief doorhakken.'

Er kwam geen reactie.

'Filip?'

De indringende toon ontging hem niet.

'Mmm.' Hij keek langs haar heen.

Zijn adamsappel bewoog op en neer.

'Ik weet dat je het moeilijk kunt begrijpen, mamma, maar ik ben jou niet. Ik wil het gewoon niet.'

Hij slikte.

Ze deed even haar ogen dicht.

'Daar hebben we het al zo vaak over gehad, Filip, het is geen kwestie van willen, het is een kwestie van moeten. Het is voor-

bestemd. Deze taak is al op je schouders gelegd toen je geboren werd. Het is een juk dat je zult moeten dragen.’

Hij veerde op en draaide zich om.

Ze had meteen spijt van haar opmerking. Zo gaf ze hem alleen maar munitie. Dom.

‘Precies en daar heb ik geen zin in! Het land is er niet mee gediend en ik ben er niet mee gediend. Kortom, een uitkomst met alleen maar verliezers.’

Ze zuchtte diep. ‘Maar het gaat toch verdorie niet alleen om jou. Je bent geroepen om staatshoofd te worden! Het volk verwacht het van je, wij verwachten het van je, de regering verwacht het van je. Wie denk je wel dat je bent?’

Nu ging ze toch echt te ver. Zijn ogen spuwden vuur. ‘Weet je wat je kunt met je natie, met je volk? Ze zoeken het maar uit! Voorbestemd, uitverkoren, laat me niet lachen. Ik wil het niet. Ik ben geen ijzervreter en zal het nooit worden ook. Dat jij dat niet kunt begrijpen is jouw probleem. Jij denkt altijd dat je ieders leven kunt bepalen. Maar niet het mijne, begrijp je! Ik ben het zat om door iedereen te worden overruled. Ik doe het niet, ik doe het niet.’

Zijn laatste woorden verstikten in emotie.

Ze sloeg haar ogen neer en liep naar hem toe, legde haar arm om hem heen. Eerst draaide hij zijn hoofd kwaad weg, maar na een paar seconden berustte hij erin.

‘Ze zagen aan de poten van de monarchie, Filip. Als ik nog langer wacht, ruiken ze bloed. Dan zal ik misschien de laatste zijn. Er is geen andere opvolger. Niet op korte termijn. Als jij verstek laat gaan, is het afgelopen.’

Zo bleven ze samen staan, strak voor zich uit kijkend, zonder een woord te zeggen. De dramatiek van het moment was tastbaar. Hoewel ze als moeder medelijden met haar zoon had, was ze vastberaden om hem niet los te laten. Hij zou zijn voorbestemming moeten aanvaarden. Dat had haar grootmoeder gedaan, haar moeder en zichzelf. En nu zou hij dat ook doen. Dat

hij het moeilijk zou krijgen, wist ze. Dat hij er niet voor in de wieg was gelegd, eveneens. Maar het moest.

Opeens draaide hij weg uit haar omhelzing en liep de kamer uit. Hij had tranen in zijn ogen.

Zij ook.